

Iartă-mă...

Grigore Vieru

Iartă-mă, Doamne,
Că-ți hulesc pâinea...
Dar orice pită
E o gură fără cuvânt.
Nu te mai pot vedea
De atâta fum
În care pâini se coc!
De ce nu ne-ai dat
Altceva-n loc?
De pildă, raza de soare,
Pe ea să o ronțai blând,
Iar cine își doarme ziua,
Să rămână flămând.
Stăpâne,
Mi-i gura pecetluită
C-o pâine.

* * *

Un mut
Traversează strada-n amurg.
Îl văd zilnic
Pe aceeași stradă,
Cu aceeași pâine în mână,
Aproape mușcând-o
Cu cele cinci unghii.
Însoțește-o femeie,
Aceeși,
Vorbindu-i ceva.
Vorbește numai c-o mână:
Cu cea liberă.
Adică pe jumătate.
Are-o palmă foarte mare,
De sub ea
Pâinea-și arată doar o margine:
Spinarea-ncordată
De lup păduratic
Sau crai-nou pe cer?!
Ah, nimeni nicicând nu va ști
Ce înseamnă în ochii maturului
Pâinea ce-o duce:
O floare?
O stea?
O gheară mai mare?
Nimeni nicicând nu va ști

Dacă pâinea-i împodobește mâna
Sau i-o fură.
Un mut
Traversează strada-n amurg.
Ziua-și înghite pâinea ei:
Soarele sângerieu,
Mutul și-o va înghiți pe-a lui.
Ce-a spus soarele mutului?
Și ziua oare ce-a spus?!